

Zanikne Slovensko? Politológ Chmelár zaťal do živého: Na čele štátu stoja sexuálni devianti, aktívni mafiáni, neúspešní zabávači, náboženský fanatici, hlupáci, slovenská politika neexistuje

- CZ24 News | 27. července 2022

SLOVENSKO: To, že ešte nikdy v dejinách nemalo Slovensko takú zúfalo nekompetentnú štátnu a politickú reprezentáciu, je všeobecne známe.

Ale to, nad čím sa zamýšľam v týchto letných dňoch, presahuje rámec prvoplánového hnevu nad stavom slovenskej politickej scény.

Náš hlavný problém sa fakticky nezmenil od čias, ako ho identifikoval Ľudovít Štúr na úsvite moderných slovenských politických dejín. Je to nesamostatnosť, servilnosť, zapredanosť, pokrytectvo a zrada záujmov ľudu. Vždy sa na čelo drali ľudia, ktorí ponížene slúžili raz cisárskej Viedni, potom Budapešti, Prahe, Berlínu, Moskve, Bruselu či Washingtonu.

„Nepracujú pre národ, ale pre seba, a za každú domnelú službičku natrčajú ruku za odmenou,“ charakterizoval ich v roku 1925 Martin Kukučín v liste Štefanovi Krčmérymu.

„Nemci aj dobré služby od Slovákov prijímajú s opovrhnutím,“ varoval v roku 1848 Slovenskú národnú radu rebel Jonáš Záborský.

Ale kto by dnes čítal Kukučínove listy, všakáno. Kto by sa zamýšľal nad skúsenosťami „národného hriešnika“ Záborského. Kto by sa usiloval aspoň pochopiť smerovanie a historický pohyb tohto národa, ktorý sa začal pred 150 rokmi...

Minimálne od roku 1842 sme vedeli, že je nemorálne a nízke klačať na kolenách, žalovať sa a písať prosbopisy. **Mladý Janko Francisci, ktorý pohrdal umiernenosťou štúrovskeho vedenia a nazýval ich články „békaňa barančie“, či prvý slovenský dobrovoľnícky kapitán Samuel Štefanovič, ktorý videl v takomto postupe iba „planý fatalistický idealizmus“, boli azda trochu netrpezliví, no mali by sme už konečne pochopiť, že štúrovske hnutie bolo rôznorodejšie, ako si myslíme, že tam boli prúdy stojace v opozícii proti samotnému Štúrovi a Hurbanovi, že sa v ich odpore prebúdzal autentický duch slovenskej politiky. A predsa to ako prvý sformuloval spomínaný Martin Kukučín, ešte vo svojich mladých rokoch, pravda, zatiaľ potichu, aby si nepohneval martinské vedenie, v listoch priateľom: „Slováci nerobia skutočnú politiku... lebo na Slovensku pretrváva značná pokazenosť, presiaknutá otroctvom.“**

Tvrdím, že slovenská politika neexistuje. Jestvuje len politika na Slovensku, neslobodná, nesvojprávna, neautentická. Tí, ktorí ju reprezentujú, sa správajú iba ako správcovia vyšších záujmov, neschopní i neochotní postaviť sa proti čomukoľvek, čo príde z Bruselu, Washingtonu alebo hoci aj Berlína či Paríža. V časoch, keď veľmoci pochopili, že územia, aké je i to naše, netreba dobýjať, stačí si ich kúpiť, v takýchto dramatických časoch, keď sa mení prapodstata všetkých vzťahov, nemať žiaden plán a čakať na pokyny zhora, z boku či zozadu, je zrada všetkého, na čom stojí

legitimita moci. **Štát je funkčný iba vtedy, ak dokáže presiahnuť prítomnú skutočnosť a rozhodnúť sa pre možnosť zmeny.** Pasívne prispôsobovanie sa záujmom mocných alebo dokonca vydávať takéto mocenské záujmy za naše vlastné je popretím základnej podmienky nášho bytia, totiž tej slobody, ktorej potrebu nám začali vštepovať štúrovci a po nich všetci, ktorí to s týmto národom mysleli dobre.

Keď prenasledovali Štúra a Hodžu, keď väznili Kráľa, Hurbana, Vajanského, Hlinku, Husáka, keď umučili Goliana, Viesta, Clementisa, Žingora - robili tak preto, lebo chceli udusiť pamiatku na pokusy o zvrchovanosť slovenskej politiky tak, ako sa v náznakoch a sporadicky objavovala v Žiadostiach slovenského národa, Memorande národa slovenského, Pittsburskej dohode, Martinskej deklarácii, tak ako sa prejavila v Slovenskom národnom povstaní a nasledujúcich emancipačných zápasoch.

Ak túto kontinuitu nemajú slovenskí politici na pamäti, vymazávajú našu vlastnú identitu a zmysel moderných dejín. Nevieť, či mi dnes niekto rozumie, lebo si pripadáť ako hlas volajúci na púšti. Ale len vtedy, keď – povedané slovami Vladimíra Mináča – sa už Slovensko nedá ani kúpiť, ani zatlačiť, ani vohnať do nového egyptského zajatia, aj keby sme mali hrýzť zem – len vtedy sa naplní zmysel našej suverenity.

Dnes je to však bieda. **Na čele tohto štátu nestoja ani silní lídri, ani vzdelaní vizionári, ani schopní manažéri, ale prázdne figúrky, nezodpovední hochštapleri, nebezpeční dobrodruhovia, sexuálni devianti, aktívni mafiáni, neúspešní zabávači, náboženský fanatici, hlupáci všetkých odtieňov - a z tejto bizarnej zmesky sa tvorí politická trieda, ktorá kormidluje štát ako loď bláznov.** Tu už nejde len o infláciu, nedostatok plynu a zdražovanie potravín. V spoločnosti, v ktorej absolútni diletanti s hrošou kožou mrhajú našimi spoločnými zdrojmi, o ktorých podstate a spôsobe tvorby nemajú ani potuchy, je krach už len otázkou času. Cítiť ho v každom rezorte, priam visí vo vzduchu. Naozaj musím opakovať, prečo mám o Slovensko, ktoré milujem z celého srdca, vážne obavy?

Ako novinár som sa kedysi rád rozprával s politickými osobnosťami. Stretol som sa v Paríži so Šimonom Peresom, v Štokholme s Javierom Pérezom de Cuellar, v Madride s Helmutom Kohlom a cením si aj nedávnu diskusiu s Václavom Klausom. Doteraz ma mrzí, že som nemal príležitosť porozprávať sa s Willym Brandtom, Olofom Palmem, Michailom Gorbačovom, ale aj Gustávom Husákom. Ale vždy ma strasie pri myšlienke, o čom by som sa dnes rozprával s tými tieňmi, ktoré stoja na čele súčasných štátov a vlád? Kto to dnes, preboha, rozhoduje o osudoch miliónov ľudí? Keď som sa s nemým úžasom pozeral na to, ako sa uprostred vládnej krízy správajú prezidentka a premiér a ako sa popri tých servilných politológoch a novinároch nenašiel nikto, kto by im pripomenul ich povinnosti, až ma zamrazilo. Ak Zuzana Čaputová prečíta alibistické a tak trochu arogantné stanovisko, že nie je rozhodcom vládneho sporu, že riešenie krízy je v rukách vlády – to sa naozaj nenájde nikto, kto by jej prečítal čl. 101 Ústavy SR a pripomenul jej, že povinnosťou hlavy štátu je svojím rozhodovaním zabezpečovať riadny chod ústavných orgánov? Prečo tejto nekompetentnej osobe, ktorá by bola bezradná, keby jej niekto nenapísal pokyny a mala by o niečom rozhodnúť autonómne a sama, nevysvetlí, že jej úlohou nie je stretávať sa s detičkami a dôchodcami, robiť si za štátne peniaze vlastné PR aktivity a predstierať politický výkon? To isté Eduard Heger a jeho hláška, že je to spor koalíčných strán a on nie je šéfom koalície – vysvetlí mu niekto, že sa mu rozpadáva vláda, že je za ňu zodpovedný on a že ústava nepozná nič také ako zodpovednosť koalíčnej rady?

Môžeme sa tu sporiť o akýchkoľvek veciach, ale kým nevyriešime tento základný problém - že tu nefunguje slovenská politika zohľadňujúca primárne štátne záujmy Slovenskej republiky (to, že tento pojem ľudia ako Čaputová, Korčok a Nad' objavili len nedávno, že ho zneužívajú a považujú zaň všetko, čo im nadiktujú na jednej ambasáde, na veci nič nemení,

skôr naopak), dovtedy sa nepohneme z miesta. Lebo ak nedokážeme identifikovať náš autentický vlastný záujem v súčasnej politike EÚ, potom zásadne nesúhlasím s Borisom Zalom, ktorý tvrdí, že Slovenská republika v nej „výrazne rozšírila priestor národnej sebarealizácie“. Za takýchto okolností rozhodne nie, veď v zahraničí sa o Slovensku vďaka pasivite nášho vedenia vôbec nehovorí, sme absolútne nezaujímaví a nepodstatní, všimol si to vôbec niekto? Je najvyšší čas, aby sme o tom začali koncepčne uvažovať a nielen roztlieskavať oba tábory povrchnými demagogickými heslami.

ZDROJ: FB Eduard Chmelár